

De Leugen

door
D. Schraevesande.

N elk geval vind ik liegen getuigen van lafheid, vooral bij een man, dat is mijn opinie," en een korte, energieke knik met het mooie hoofd van Mrs. Versey bekrachtigde deze, hare woorden.

„Ach, wie kan er zich tegenwoordig op beroemen steeds rond voor de waarheid uit te komen," bracht de flegmatieke Mr. Steer hiertegen in. „Ik voor mij geloof niet, dat er nog menschen zijn, die onder alle omstandigheden van 't leven de waarheid en niets dan de waarheid durven zeggen."

Mrs. Versey keek uitdagend het gezelschap, dien avond in haar salon bijeengekomen, rond, doch niemand wierp zich als kampvechter voor één der partijen op. Ze wendde zich dus zelf naar Mr. Steer.

„Ik weet dan toch beslist, sir, dat mijn lieve man" en een droeve trek kwam op haar gelaat, toen zij over haar echtgenoot sprak, „nooit of te nimmer tot een leugen zijn toevlucht heeft genomen. Dat te denken ware een smet op zijn nagedachtenis werpen."

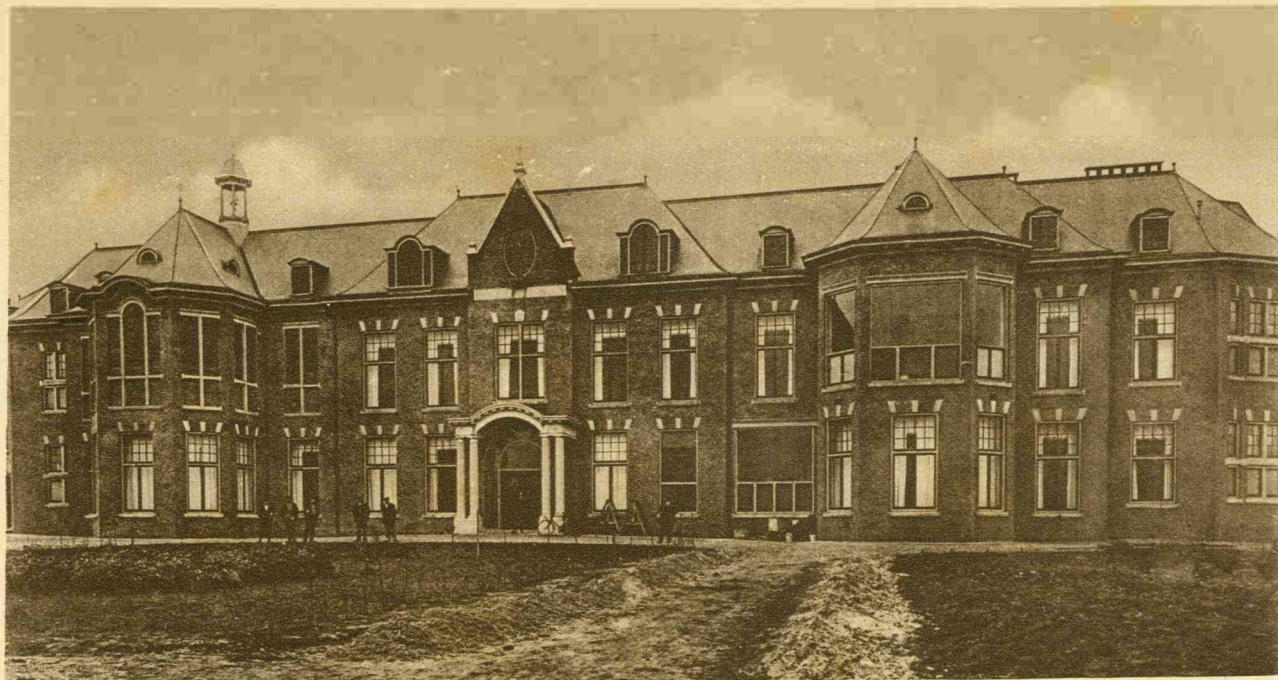
„Ik twijfel er geen oogenblik aan, lieve mevrouw, maar uw echtgenoot was een uitzondering op den regel, dat weten allen van ons, die de eer gehad hebben hem te kennen."

„Wat is uw opinie, kapitein Grange, ik geloof, dat u dan ook tot die uitzonderingen behoort, waarover Mr. Steer daareven sprak," zei de gastvrouw tot een oud militair, die met aandacht het gesprek had gevolgd.

„Wat zal ik zeggen, mevrouw," en zijn eerlijke, staalblauwe oogen rustten op haar met een raadselachtige uitdrukking, „ik ben het zeker met Mr. Steer eens, dat het in 't leven vaak heel, heel moeilijk is, zelfs voor een man, een eerlijk man, de waarheid te spreken. Ik weet dat bij ondervinding en als het u allen interesseert de geschiedenis, aan die ondervinding verbonden, te hooren, wil ik ze graag vertellen."

Oogenblikkelijk waren allen een en al aandacht, want kapitein Grange kon vertellen en toen het gansche gezelschap zich tot een gezellige groep om hem heen verzameld had, begon hij de ontroerende episode uit zijn krijgsmansleven:

„De geschiedenis dateert uit den tijd van den Opstand. Nog één maand en de dag, waarnaar ik zoo reikhalzend had uitgezien was daar, de dag, waarop ik naar het Moederland zou terugkeeren. Toen brak die vervloekte Opstand uit onder de Symoas, den bloedorstigsten stam in de nabijheid van ons bouwvallige fort te Gyzon en ik heb dien laatsten maand vaak gedacht, dat ik „Old England" nooit zou terugzien. We waren met ons drie-en-zestigen, vijftig Engelschen en dertien trouwe Sheiks en we maakten in den korten tijd van drie uren ons oude fort zoo weerbaar mogelijk. Majoor Grave had ons in een heel korte, kernachtige toespraak op het binnenplein duidelijk gemaakt, dat een wanhopige verdediging

HET R.K. ZIEKENHUIS TE ENSCHEDE.

Den 2en April is te Enschede het R.K. Ziekenhuis geopend, van welk gebouw wij hierbij een foto geven.

onze eenige hoop op redding in zich sloot en we waren allen besloten ons leven zoo duur mogelijk te verkoopen.

Ik wist echter, doch ik wist het ook maar alleen, dat zich onder ons mannen een lafaard bevond. Toevallig kende ik hem nog uit mijn schooljaren, den jongen Gobbins, en hij was steeds een lafaard en gluipeer geweest. Te dom of te lui voor eenige burgerlijke betrekking, dacht hij, dat men in dienst zijn hoofd niet behoefde te gebruiken of zijn luiheid kon botvieren; om kort te gaan, hij teekende, doch had op overplaatsing, zóó ver van de beschaafde wereld niet gerekend. Ik besloot hem streng in 't oog te houden. Nauwelijks hadden wij onze voorbereidende maatregelen genomen of we zagen op eenige mijlen afstand de zwarte duivels naderen en laat in den namiddag van denzelfden dag waren we omsloten door een cordon, dat geen drie-en-zestig man, wie het ook waren, zouden kunnen verbreken. We bemerkten al heel spoedig, dat ze ons wilden doordringen; ze voorkwamen op die wijze verlies aan strijdkrachten en een bode naar het naaste fort, dat twee dagen rijden verwijderd was, konden we volgens hen niet zenden, daar niemand het fort kon verlaten zonder hun aandacht te trekken. Zij hadden echter niet gerekend op onzen nooduitgang, die slechts aan de bezetting van het fort bekend was en bestond uit een volkomen door struikgewas verborgen poortje, juist hoog genoeg om een man op handen en voeten doorgang te verleen.

Daarop bouwde onze oude majoor zijn plan, toen hij een bode uitzond om hulp te halen in het naaste fort. Een paard mede te nemen was ondenkbaar; we zouden het niet buiten den muur kunnen brengen zonder opgemerkt te worden, want de inboorlingen waakten als bloedhonden. Ongelukkigerwijze koos de majoor den jongen Gobbins voor deze zware taak. Het was een taak waarbij een sterke man al zijn zenuwen en krachten zou noodig hebben en de jonge Gobbins was op 't oog een krachtig man. Wat kon ik doen? Sprekende bewijzen van zijn lafhartigheid had ik niet en voor beschuldigingen, onder omstandigheden als de onze, waren wel degelijk gegronde bewijzen noodig. Dwars door de vijandelijke linie en daarna minstens vier dagen loopen langs ongebaande wegen. O, hoe wenschte ik, dat de majoor Gobbins

had zien verbleeken, toen hij het bericht van den Opstand vernam en welk een gevaarlijk licht er in zijn oogen kwam toen hem zijn opdracht werd gemeld. Ik verdubbelde mijn waakzaamheid en verloor Gobbins geen minuut uit het oog vanaf den middag, dat hij de order had ontvangen tot op den avond, dat hij vertrekken zou. Volgens onze berekening hadden we nog een dag of tien levensmiddelen, wanneer we het tenminste zuinig aanlegden en in 't gunstigste geval kon er in zes à zeven dagen hulp zijn. De Symoas hadden drie stukken geschut van licht kaliber, die we duidelijk konden waarnemen. Wie ze hun geleverd heeft is mij tot op heden een raadsel gebleven. Ze wisten ze ook wel te bedienen, maar durfden ze niet naar voren brengen. Hunne eerste poging daartoe kostte hun namelijk een tiental kanonnières.

De avond viel. De regen sloeg door de vinnige windvlagen tegen de ruiten van het wachthuis en de duisternis daarbuiten zou binnen het uur ondoordringbaar zijn. Gobbins wachtte. Zijn bleek gelaat was kalm, alsof hij een vast plan uitwerkte en toen het oogenblik gekomen was drukte hij aan allen de hand en verdween zijgend in de richting van de sluippoort.

De duisternis was echter niet alleen hem, doch ook mij gunstig, want geen drie meter achter hem volgde ik en eenige seconden nadat het poortje achter hem gegrendeld was, ontsloot ik het en was weer in zijn nabijheid, wat ik afleidde uit het geluid van brekende takjes en twijgen. De weg door het struikgewas kon nog minstens een kwartier worden gevolgd en we konden de kampvuren der Symoas, die thans zóó nabij waren, dat ik de gestalten daaromheen duidelijk kon onderscheiden, rechts van ons laten liggen. Inplaats daarvan echter bemerkte ik, dat Gobbins een andere richting was ingeslagen en een oogenblik daarna zag ik zijn gestalte boven de struiken zich oprichten en met groote sprongen het vuur naderen. Tegelijkertijd stiet hij een waarschuwend kreet uit en zwaaide een witten doek boven het hoofd, waarvan de halve wilden waarschijnlijk niet eens de beteekenis begrepen. Één seconde en mijn revolver was op hem aangelegd, het schot knalde, doch de woede maakte mijn hand onvast en ik miste. Toen was hij buiten schot.

De om het vuur zittende wilden sprongen op, verrast door den kreet en den knal van den revolver en bleven in afwachting houding staan, tot Gobbins genaderd was. Ze dachten waarschijnlijk, dat ook hij het schot had gelost, doch een oogenblik later had hij hen blijkbaar ingelicht en de geheele bende stormde naar het struikgewas. Ik had de sluippoort echter al bijna bereikt en was na enkele minuten in veiligheid.

Wat Gobbins' plan was zijn we nooit te weten gekomen, hij wilde of om zijn eigen leven te redden de Symoas door het poortje toegang verleen, of onze strijdkrachten en zwakke punten aan den vijand verraden. Het eerste plan was reeds vrijdeld, het andere konden wij hem niet beletten. De woede van de kameraden te beschrijven toen zij het verraad vernamen ligt niet in mijn macht, maar ware hij op dat oogenblik in ons midden geweest, hij zou de Engelsche soldaten voor bloedhonden hebben gescholden.

Intusschen bemerkten wij reeds den volgenden dag, dat de vijand aanwijzingen ontving, want volgens alle regelen der kunst brachten zij hunne kanonnen in verdedekte stelling naar voren en wierpen, zij het ook ten koste van veel menschenlevens, aarden wallen op. Thans hadden ze vrij schot op den ouden muur, die dan ook niet lang weerstand bood, en na een klein uur een bres vertoonde van een paar meter breedte. We hadden ons allen, nu nog slechts een dertig man sterk, op dit zwakke punt verzameld en waren besloten ons tot het uiterste te verdedigen en daarna als mannen te sterven.

Als een zwarte golf rolde de massa op ons aan. Kalm richtten wij en elk van ons trof zijn man. Tot tweemaal toe sloegen wij den aanval af. Onze gelederen dunden zichtbaar. De derde aanval was voor hen beslissend. Wij trokken ons terug op het fort. Binnen enkele oogenblikken werd de zware poort met boomstammen ingeloopt, doch een salvo deed de wilden nogmaals terugdeinzen. We

DAMES-HOCKEY OP HET IJS.

Hierboven een foto van de Brusselsche Ladies-ice-hockeyclub, die bij de laatstgehouden wedstrijden het kampioenschap heeft behaald.